

הוא לא האיר את רמת-גן בנודה אחת, אבל הוא הוציא

עשרות מיליוני שקלים מחברה שהוא קיבל במתנה מראשי הליכוד

פרסומים בעיתונות על מצבה הגרוע של החברה. בארצות אחרות, כאשר מבקשים למכור חברה מנסים להראות שמצבה אי-תן וטוב. בישראל, כאשר מבקשים לתת מ-תנה למקורבים של מפלגת השילטון, מ-בקשים להוכיח שמצבה של החברה גרוע. רסקו פירסמה נתונים על נכסיה, שאינם תואמים את המציאות.

בהתגבר השמועות, הגיש המיליארדר היהודי-פאני, שאול אייזנברג, הצעה ל-כוש את רסקו ואף היה מוכן להשליש מ-ייד שני מיליוני דולרים, כהוכחה לרצי-נות כוונותיו. גם הקבלן זכריה דוקר הגיש הצעה לקנות את רסקו, והביע נכונות ל-שלם 10 מיליוני דולרים. חברת סולל בונה ההסתדרותית, שכלל לא הבינה את מהות

וה-סוף היה יכול שריהעל לענייני כלכלה להתחיל לחייך מתחת לשפמו. על יעקב מרידור עברה שנה קשה. מן ה-בלון של המצאת האנרגיה שלו יצא האי-זויר בשריקה צורמת. בזו אחר זו התפרסמו שערוריות כלכליות הקשורות בשמו ובח-ברות שלו. והנה, לפתע, הצלחה מרעישת, שמעטות דוגמתה בעולם-העסקים הישר-אלי: חברת הבניה רסקו, שמישפחתו וש-ר תפיה השתלטו עליה, הרוויחה השנה הרבה כסף!

דווקא השנה, כאשר המצב בשוק הבנייה הישראלי היה עגום ביותר, כאשר חברות פשטו את הרגל, כאשר זכריה דוקר הגדול נאלץ למכור מחצית ממניותיו לסולל-בונה, כאשר קבלנים ועסקנים התריעו מפני מש-

ליו"ר החברה נרמז שלמען טובת החברה עליו להתפטר - ובמקומו מונה איש תדות

בר בענף הבניין, חל מהפך המופלא ברסקו. ממש נס.

בשבוע שעבר התפרסם המאזן של רסקו. אחרי שהחברה צברה הפסדים גדולים והי-לכיס שנה אחרי שנה, היא צברה הי-שנה — דווקא השנה — רווחים עצומים. המאזן הורה על רווח נקי של 27 מיליוני שקלים. רווח זה הספיק כדי לכסות על כל ההפסדים המצטברים, ואף להשאיר ית-רה לבעלים המאשרים, בסך 70 מיליון לירות.

אפשר לכנות זאת נס. אפשר גם לומר כי זהו תוצאה של ניהול נבון. אך האמת שונה לחלוטין. מה שאירע ברסקו כפי שיפורט להלן, הוא אחד ממעשי-הבניה הי-נועזים והגדולים ביותר של רכוש הציבור עליידי המיליונרים של הליכוד, ובראשם שריהעל לענייני כלכלה יעקב מרידור. תחילת המעשה לפני ארבע שנים, כאשר החליט יעקב מרידור לעסוק בבנייה. באר-

המכירה לרובינשטיין נכשלה, ומנכ"ל מישרד השיכון לשעבר עזר למרידור לקנות את רסקו

המישחק, הגישה גם היא הצעה רצינית. את ההצעה הרצינית ביותר, ככל הנראה, הגישו שני אנשי עסקים תל-אביביים, הי-קבלן אהרון רובינשטיין ואלפרד אקירוב, בעל אלסקה ושותף בחברת ארקוט. הי-שני הסכימו לשלם לא פחות מ-9.5 מיל-יוני דולרים. העיסקה נחתמה במהירות, וכבר באמצע דצמבר 1980 השלישו רו-בינשטיין ואקירוב שני מיליון דולר כמקדמה בידי הסוכנות.

אך החתימה נעשתה בלי ברכתם של בעלי-הבית. ליאון דולצין לא היה מרוי-צה. לא נראה היה שאפשר להפיק רווח פוליטי מן העיסקה. גם מנכ"ל רסקו ויו"ר הדירקטוריון של החברה, נסים ברוך, לא היה מרוצה.

ברוך מונה לתפקיד זה שנה קודם לכן. הוא בא אז במקומו של חיים דובשני, איש המערך. סיפור החלפתו של דובשני בבר-רוך, מעיד על כך שטריהשיכון דוד לוי, ניחן ביכולת ראייה לטווח ארוך.

"מר דולצין עסוק"

בסוף 1980 התחיל מישרד-השיכון להערים קשיים מוזרים על דרכה של רסקו. המישרד סירב לרכוש דירות מה-חברה, אחרי שהתחייב קודם לכן לעשות זאת, וגם הכשיל תוכנית בנייה של רסקו לזוגות צעירים בפתח-תקוה. לחיים דובש-

הנש שני

מרידור

תה תקופה נוצר בישראל מחסור חמור בדירות. תושבי שכונת-עוני פלשו לדירות, רווקות ורווקים ערכו הפגנות סוערות כשהם תובעים דירור זול, לפתע הופיע יעקב מרידור, והודיע כי על-פי הסכם שיש לו עם החברה הצרפתית סיגמה, הוא יוכל לספק דירור זול, ומחר.

בלי להוציא מיכרו, חתם שריהשיכון והבנייה, דוד לוי, על חוזה עם מרידור, שעל פיו התחייב מרידור לבנות 5000 דירות בתוך חמש שנים — אלף דירות בכל שנה. מישרד-השיכון מצידו הבטיח לרכוש את הדירות שמרידור לא יצליח להשכיר, וי-מובן גם תמיכה במענקים ומלוות.

מכירה כללית

היה היה הסכם שערורייתי. כל חברות הבנייה הגדולות מחו. למעשה, ניתנה למרידור מתנה של עשרות מיליוני דול-ריב. אך הרקע הפוליטי היה ברור. מרידור ולוי הם חברי אותה סיעה בתנועת הי-חרות, ובאותה תקופה גם סבר לוי כי מ-רידור יכול להתייצב מטעם סיעה זו כמור-עמד לרשת את מנחם בגין כראש-הממ-שלה. הצרה היתה שלמרידור לא היתה כל דרך לממש את ההסכם עתיר-המיליונים שבידו. לא היתה לו חברת בנייה, לא היה

לו בית-חרושת לייצור תעשייתי של בתים טרומיים, ולא היה לו כסף כדי להשקיע בכל אלה. אך ההודמנות לא איחרה לבוא. לקראת סוף 1980 היה מצבה של ממ-שלת הליכוד חמור ביותר. הקואליציה הי-תגודדה ומטה ליפול. כל סיקרי דעת-הי-קהל הורו כי אם ייערכו בחירות מוקד-רות, יזכה המערך בניצחון מוחץ. ראשי הליכוד לטשו את עיניהם אל עבר הי-חברות הממשלתיות והציבוריות כבר קודם לכן, כשהם מוכרים אותן בזו אחר זו ל-מיליונרים המקורבים להם. אך עתה נראה היה שהשעה דוחקת, אם לא ינגסו עכשיו בנתחים השמנים, עלול הטרף הקל ל-הישמט מהם. על המכירה הכללית של החברות הממ-שלתיות היה ממונה המיליונר בזכות עצמו ועסקן המפלגה הליברלית ישראל סחרוב, רבי-התארים, יו"ר וחבר-הדירקטוריון של

חברות רבות. על מכירת החברות של הי-סיכנות, לעומת זאת, היה ממונה יו"ר הי-נהלת הסוכנות, העסקן הליברלי העשיר אריה ("ליאון") דולצין. אחד הנתחים השמנים ביותר באמתתו של דולצין היתה חברת הבניה רסקו. חב-רה זו נוסדה עליידי הסוכנות בשנת 1934. באותה תקופה נוצר מחסור חמור בדירות, אחרי גלייהגירה הגדולים של יהודי גר-מניה, והתחלת ההגירה מפולין. מאז צברה רסקו נכסים רבים. היא בנתה אלפים ור-בבות של דירות, רכשה חלקות אדמה יק-רות בכל רחבי הארץ. אט-אט החלו לפשוט בעולם העסקים הי-שמועות כי רסקו עומדת למכירה, לא היה זה תמוה כלל, שהשמועות היו מלוות בי-